Henrik byl už od mala neposedný a zdravě zlobivý kluk. Bohužel, jeho spolčení s partou obávaných teenagerů na střední škole vyústila ve zdánlivě nekonečnou řádku průšvihů s nočními příchody v doprovodu mužů zákona. Vzpomínám si, jak se lidé ze sousedství dívali na náš dům skrz prsty a konverzace s nimi se postupně omezila na barvité líčení stále přibývajících malérů mého syna.

Často jsem přemýšlela, kde se stala chyba. Manžel nás, po tragickém pracovním úrazu, nečekaně opustil krátce po Henrikově narození. Bylo to pro nás, tady ve Finsku, nesmírně těžké období, se kterým jsme se ale přeci jen nakonec svedli vypořádat. Tedy, jak se mohlo zdát do počátku synovi puberty…
Čím byl Henrik starší, tím více mezi námi vázla komunikace, odmítal se mi s čímkoliv svěřit a vůbec se už neobtěžoval oznamovat, kam zase na celý den mizí. Když jsem se mu snažila domluvit, akorát se mi vysmál. Veškeré výchovné postupy na něj přestávaly platit a pro mě, jako ženu, bylo uplatňování zákazů, či trestů stále obtížnější. Ve chvílích samoty jsem v myšlenkách bývala s manželem, který tu tolik chyběl, ještě častěji.

Během času získal i obyčejný nákup v samoobsluze přívlastek noční můry plnou předtuch, co hrozného se o Henrikovi ze všech stran opět dozvím. Div jsem se samou hanbou nepropadla, mnohokrát jej proklínala, a přesto se pokaždé strachovala, aby všemi těmi mladistvými šílenostmi prošel ve zdraví.

Nestalo se.

Mé obavy dospěly k reálnému obrazu.

Onoho letního večera u nás zazvonil policista. Scénář, na který jsem si navzdory jeho četnosti nikdy nedovedla zvyknout. Tentokrát však bylo něco jinak. Stál tam sám a v rukou třímal cáry Henrikova oblečení:
„Paní, váš syn měl ošklivou nehodu na motorce. Zůstal naživu, ale nevypadá to s ním dobře. Je pravda, že byl známý v naší kartotéce, ale to neznamená, že mi toho kluka není líto. Pojďte, odvezu vás za ním do nemocnice," zněla slova, kterých se obává každý rodič, a na která nelze nikdy zapomenout.

Jak jsem se později dozvěděla, k nehodě došlo po sérii hloupých sázek v alkoholovém opojení. A co hůř – můj syn na sobě při pádu neměl helmu. Výsledkem zůstala silně poškozená páteř, zejména v oblasti krku. Náš, a především Henrikův život se změnil…

Pohybovat se může jen pomocí invalidního vozíčku. Hlavu má úplně svěšenou k hrudníku, s níž už nebude moct nikdy hýbat.

Za nějaký čas po úraze se začal Henrik vydávat směrem na západ od domu, kde se začíná táhnout dlouhá řada jezer a jezírek. Trávil zde celé hodiny, což ostatně dělá dodnes. Dlouho jsem nevěděla, čím ho tak přitahují místa, na která již dávno úplně zanevřel, než se mi Henrik jednoho dne sám svěřil:

„Víš, mami, dojel jsem na konec mola a byl téměř rozhodnutý všechno skoncovat. Ale nějak jsem nemohl najít odvahu a sílu v rukou sjet dolů. Zrychlil se mi tep a já se zhluboka nadechl toho nádherného vzduchu od jezera, na který jsem už dávno zapomněl. A když jsem se tak podíval z kraje mola do vody, začaly se mi vybavovat vzpomínky na dětství. Jak jsem se právě tady učil plavat, jak

jsem tu s kamínky zkoušel házet první žabky a kolik jsme se tu v zimě nahráli hokejových zápasů…
To místo jsem znal tak důvěrně, a přesto jsem tam uviděl něco nového. Něco, co jsem dříve přehlížel, ačkoliv to tam bylo už tenkrát. Díval jsem se na nebe, mami.“

Zprvu jsem jeho slovům nerozuměla, ale nebylo možno přehlédnout, jak moc se Henrik změnil. Ten odraz dal Henrikovi nový smysl života. Uvěřil, že mu v onu chvíli mezi životem a smrtí dal Bůh prohlédnout dále, než si kdy uvědomoval. Jeho jezero z dětství proměnil v zrcadlo do nebe.

Dávno zapomenuté místo, jež se stalo jeho druhým světem, si opět zamiloval. Nyní však pro něco mnohem silnějšího.
Prozradil mi, že se nemodlí za uzdravení, ale děkuje Bohu za život. Za to, že může nyní vnímat, co mu dříve bylo lhostejné: poslouchat zvuky přírody, pozorovat mraky na hladině a ptáčky, kteří se k němu slétnou, když jim sype zrní na molo.
Dokonce si ze dřeva namísto lodičky vyřezal letadýlko, jež nechává jen tak plout po vodní obloze. Jindy postává na molech a posílá své myšlenky do nebes na hladině, až do soumraku…

Nikdy bych si nepomyslela, že to bude právě takhle, ale od Henrikovy nehody jsme k sobě opět našli cestu. Už dávno se neptám „co by, kdyby“ – vím, že mluvím za oba, když řeknu, že jsme za všechno vděční. Trávíme spolu spoustu času na cestách za poznáváním jezer naší země, při kterých si povídáme o všem možném. Jindy si popláčeme, abychom se zase mohli smát…

Když Henrika pozoruju, přemýšlím, zdali byl k němu osud krutý, pokud se mu tímto způsobem rozhodl zrcadlit důsledky jeho nerozvážného chování, či byl naopak milostiv, když ho skrze nehodu přivedl zpět k uvědomění správných hodnot a nenechal jej vzít si život?

Odpovědět si nedokážu a ať už to byla všechno náhoda nebo ne, jsem dnes nesmírně šťastná, že se narodil právě v zemi tisíců nebeských zrcadel.